

Jonatan er vakker

Karl savner Jonatan

Jonathan er modig

Kavring er redd

Kavring er syk

Jonatan er populær

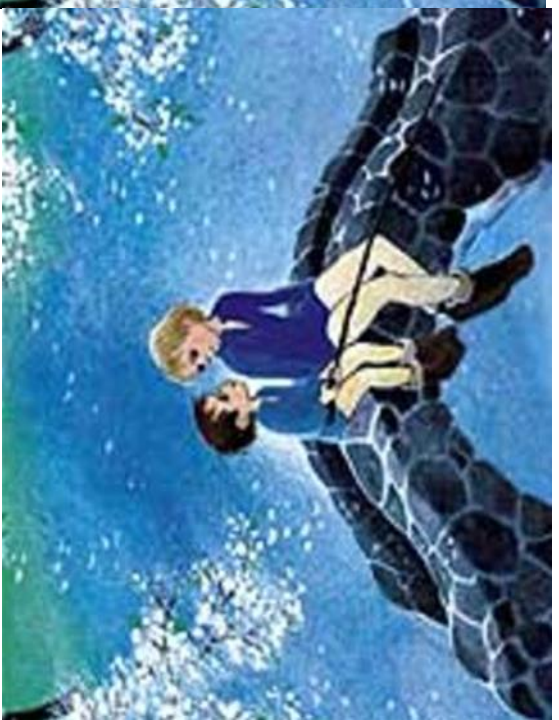
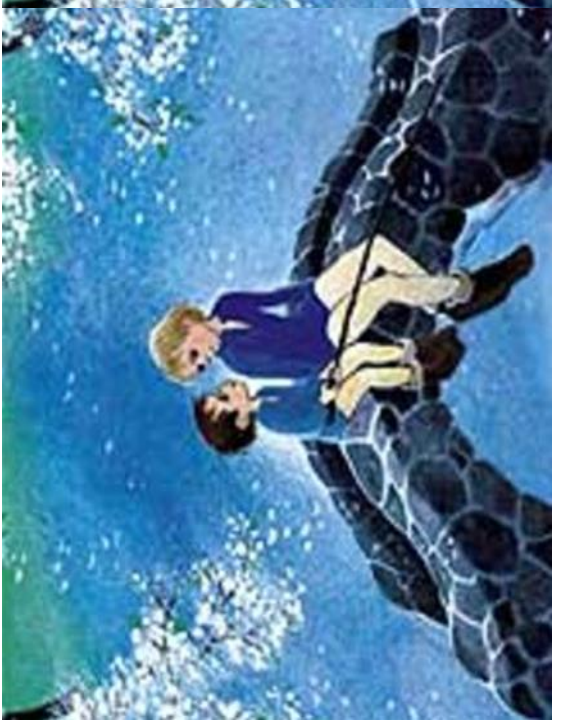
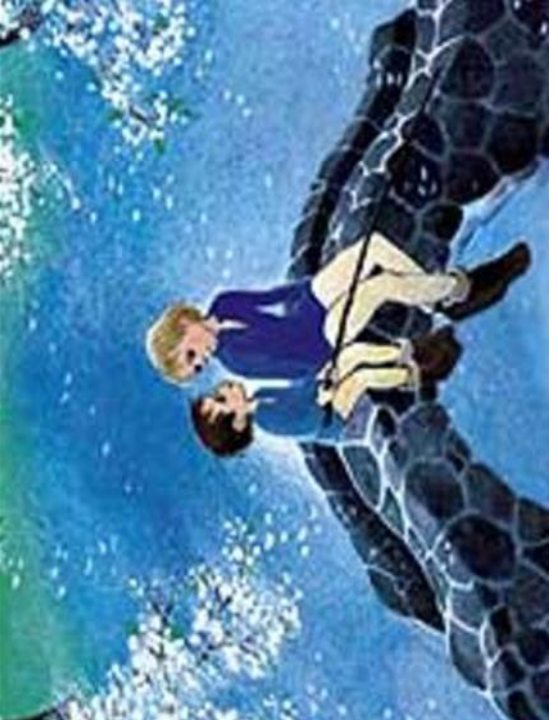
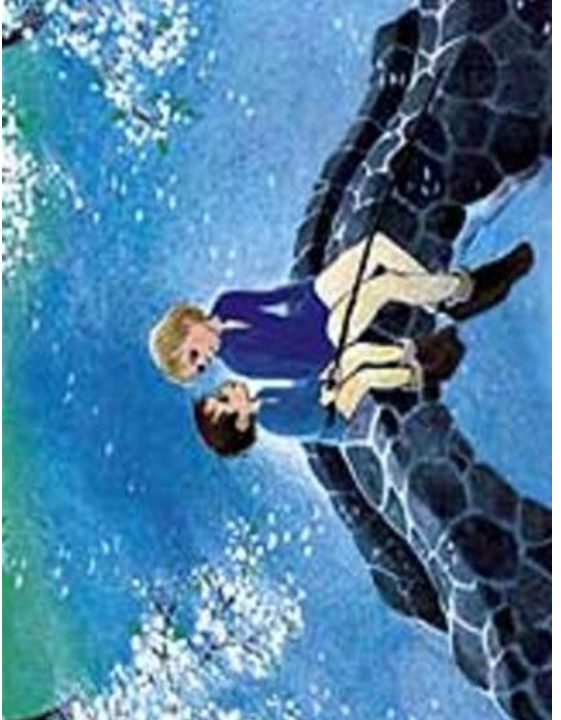

Jonathan er trist

Kavring er glad

Tenk på det, da, jeg får hete Løvehjerte, jeg også, nå jeg kommer til Nangijala. Det er jeg glad for, jeg vil jo helst hete det samme som Jonatan...

“Jaha, du Kavring” fortsatte han, “det blir noe annet enn å ligge her og hoste og være syk og aldri kunne leke”

Jeg lå her I benken og tenkte på Jonatan til jeg trodde hodet skulle sprennes, og verre enn jeg lengtet etter ham, kan ingen lengte.

De trodde jeg sov. Men jeg lå bare med øynene igjen. Og det fortsatte jeg med, for jeg ville ikke vise at jeg hadde hørt det fæle – at jeg snart skulle dø.

En skrekklagen folkemasse som hadde samlet seg utenfor huset, matte stå som maktesløse tilskuere mens 13-åringen tok sin bror på ryggen. Med ilden flammende bak seg, kastet han seg ut av vinduet.

...og alle ungene på gårdsplassen hang etter ham hvor han gikk og ville være sammen med ham.

Da ga Jonatan meg en klem. Han så lenge på meg, sånn snilt som han pleide, og jeg markert at han var lei seg, for han sa så lavt og trist liksom: “Men I stedet må jeg leve på Jorden uten Kavringen min. I nitti år kanskje!”

Jonatan så virkelig ut som en eventyrprins, det gjorde han. Håret glinset akkurat som gull, og han hadde mørkeblå, pene øyne som det ordentlig lyste fra....

